

om enkelte af Paragrafferne. Der er saaledes i § 1 den Bestemmelse, som jeg har nævnt: „Lige med Ulykkestilfælde regnes skadelige Paavirkninger af højst nogle faa Dages Varighed, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder det foregaar, og som medfører Forringelse af Erhvervsevnen eller Død.“ Jeg ved ikke, om man ikke kunde udvide denne Bestemmelse, saaledes at der ikke behøvede at være Tale om højst nogle faa Dages Arbejde. Jeg tror, at man godt kunde finde, hvem der var erstatningspligtig, selv om man udvidede Regelen dertil, at hvis det var let at paavise, hvorledes denne Erhvervs sygdom var opstaaet, kunde man ogsaa paalægge Erstatning derfor. — I § 2 staar der, at „Stat og Kommune yder deres Tjenestemænd og Arbejdere Erstatning efter denne Lovs Regler.“ Der er ikke nævnt nogen Undtagelse derfra. Jeg kan dog ikke tænke mig, at det er Meningen, at Stat og Kommune yder deres Tjenestemænd Dagpenge, thi det vilde der ikke være nogen rigtig Mening i, saafremt vedkommende Tjenestemand oppebærer sin Løn ubeskaaret, og det gør jo de fleste Stats- og Kommune-funktionærer i Sygdomstilfælde, i alt Fald ofte i lang Tid af deres Sygdom. Det kan ogsaa godt være, at her kun er tænkt paa Erstatning for Invaliditet, men saaledes som Bestemmelsen lyder, maa den vistnok ogsaa omfatte Dagpenge.

I § 3 staar der, at „Forsikringen omfatter Ulykkestilfælde, der opstaar ved den forsikredes i denne Lov omhandlede Beskæftigelse eller ved de Forhold, hvorunder den foregaar.“ Her kommer man ind paa det, som allerede den ærede foregaaende Taler (L. D. Rasmussen) omtalte, og som er omtalt saa tidt, at det er meget uheldigt, at man ikke har kunnet komme dertil, at Ulykkesforsikring omfatter ogsaa Ulykkestilfælde, som forefalder udenfor Arbejdet. Naar en Mand, der gaar til sit Arbejde, falder udenfor Fabrikken og brækker Benet og bliver Invalid, er han i og for sig lige saa daarligt stillet, som om Ulykken var sket under hans Arbejde, og hvis en Mand kommer til Skade i sit Hjem, har det de samme Følger for ham. Man maa stadig huske paa, at hvad der skulde opnaas ved Ulykkesforsikringsloven, var, at de, som bliver Invalidere, ikke føler denne Invaliditet som en stor Ulykke, idet de paa en eller anden Maade faar Erstatning, saaledes at det ikke bliver Fattigunderstøttelse. Om Ulykkestilfældet sker under selve Arbejdet, eller naar vedkommende gaar til Arbejdet eller i hans

Hjem, synes mig for den, der kommer til Skade, ikke at have stor Betydning. Jeg forstaar selvfølgelig godt, hvorfor man har lagt dette bestemte Forhold til Grund, det er, fordi man hele Tiden har lagt til Grund, at det skulde være en Ansvarsforsikring, ved hvilken man kunde lægge Ansvaret paa Arbejdsgiveren. Forholdet i den Henseende er ganske vist forbedret meget ved Lovforslaget. Som omtalt af begge de foregaaende Talere var Forholdet tidligere ganske urimeligt. Hvis en Mand kom til Skade, naar han arbejdede i et to-Etages Hus, fik han Erstatning, hvis det var et een-Etages Hus, fik han ingen. Hvis en Murer arbejdede paa et Hus med to Etager til den ene Side og een til den anden, beroede hans Ret til Erstatning paa, hvorvidt han faldt ned til den ene eller til den anden Side. Faldt han ned til den Side, hvor Huset havde to Etager, fik han Erstatning, faldt han derimod ned til den anden Side, fik han ingen. Saaledes kunde der nævnes en hel Række Eksempler, som har været fremdragne tidligere. Hvis en Maler kom til Skade, medens han arbejdede inde i et Hus, fik han ingen Erstatning, arbejdede han paa det udvendige af Huset, fik han Erstatning, o. s. v., alt sammen Forhold, som blev fremhævet, den Gang Ulykkesforsikringsloven var til Forhandling. Jeg synes, at man maatte kunne gaa en Del videre, og at man uden at gaa udenfor Princippet om Ansvar kunde drage endnu flere Tilfælde ind under dette Lovforslag.

Jeg kommer nu til et Spørgsmaal, som ogsaa er omtalt af de foregaaende Talere, nemlig Spørgsmaalet om grov Uagtsomhed. Her er jeg ganske enig med den ærede sidste Taler (L. D. Rasmussen) i, at man saa vidt muligt skulde se at komme helt bort fra dette Udtryk „grov Uagtsomhed“, thi jeg er ganske enig med ham i, at det som oftest er de raskeste Arbejdere, der falder for det, som kaldes grov Uagtsomhed. Det er de raske Arbejdere, som f. Eks. smører Maskinerne, medens de er i Gang, skønt der er Forbud derimod. Jeg har ogsaa set andre saadanne Eksempler. Raske unge Sømand løber f. Eks. hen ad Raanen uden at holde i Tovet. Det er nu en Gang et Bevis paa, at det er en rask Mand, men det er selvfølgelig en uhyre grov Uagtsomhed. Hvis en saadan Mand falder ned, er det alligevel haardt nok, at han hele Livet skal bøde for, at han maaske har været lidt ungdommelig, og altsaa ingen Erstatning faa, fordi han har udvist denne grove